

ja, ze is niet sterk van zenuwen.... En wat overgevoelig, hè?.... Flauwtjes gehad?"

„Nee, nee, dat toch blijkbaar nog niet. Ze houdt zich flink. Heeft ook al vrienden, vriendinnen gemaakt.... onder de collega's daar.... De doktoren, het heele personeel.... wel geschikte mensen schijnt...."

„Hoe is het eig'lijk, weten haar ouders nu dat zij.... daar ginds is? Heeft zij afscheid van hun genomen?"

„Ze heeft aan haar moeder geschreven. Vrijwel op 't nippertje trouwens. Er is geen antwoord meer op gekomen."

„Begrijp jij zulke mensen?"

„Nee. Maar daar ben ik allang aan gewoon. Vind je ook niet, hoe ouder je wordt, hoe minder je van de mensen gaat begrijpen."

„Vooral tegenwoordig dan...."

„Ja.... Nou ja.... Is 't niet onbillijk misschien van alles de schuld aan de oorlog te geven....? Maar wat een vergroving en verwildering, wat een egoïsme.... en wuftheid.... en genotzucht...."

„Hm!.... Ja!...." Spin schudde zijn groezeligen kop met de armelijke haarresten. „Alleen...." Hij verlegde iets op tafel, scheen plotseling warmer te worden, streek zich snel over 't hoofd een paar malen. „Er.... er zijn uitzonderingen gelukkig.... Er zijn er die juist tot inzicht, tot verstillings komen, juist nú.... Die genoeg krijgen van het plezier.... Diepere naturen bedoel ik, die...." Hij maakte zijn zin niet af, bemerkende dat Huib, droomerig, zijn woorden maar nauwelijks volgde. Na even wachten: „Enne.... nou over jou, Hoogland.... Kun je je redden?"

„O ja.... dat gaat wel.... Moet ook wel, nie-waar?"

Spin keek hem opnieuw en opmerkzaam aan. „Moet wel.... Ja.... Je doet zeker het beste het zóó op te vatten.... Een zoo sterke roeping als die van Pauline, daar kun je toch niet tegen op. Zou je ook niet willen, hè? Moet je niet eens probeeren. 't Is iets.... veel te moois.... Ieder moet zijn innerlijke stem maar volgen.... Toch.... ik.... ik kan me begrijpen...." Hij stakte weer, keek andermaal naar Huib, aandachtig. Er was een korte stilte.

„Wát kan je begrijpen, Mels?"

„Nou.... Dat je 'r een toer aan hebt, hè? 't Is je aan te zien. God-bewaar-me dan ook, een vrouw als Pauline. En zooals jellie altijd waren samen. 'k Heb het nog zelden zoo bijgewoond...."

„Ja...."

Huib beet fel in zijn onderlip. Spin, gelukkig, hield de oogen neergeslagen. Hij scheen geen antwoord te verwachten.

„Ja!" herhaalde eindelijk Hoogland, heesch en afgebeten: „'t Is geen makkelijke tijd, Mels. Voor mij tenminste.. Eischen worden je gesteld.."

„Geloof-me, kerel", begon de ander weer, zeer ernstig, en terwijl hij